

תפ"ח 39508/02/13 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 39508-02-13 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני הרכב כב' השופטים:

מ. גלעד [אב"ד]

ר. פוקס

ד. פיש

המאשימה

נגד

הנאשם

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה -פלילי

פלוני ע"י ב"כ עו"ד סאהר פאר- סניגוריה ציבורית

גזר דין

איסור פרסום

אנו מתירים פרסום גזר הדין למעט כל פרט מזהה על המתלוננת ומשפחתה.

אנו אוסרים פרסום כל פרט מזהה על הנאשם ומשפחתו, כיוון שפרסום פרטים אלה עלול להביא לזיהוי המתלוננת.

1. ביום 23.12.14 הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן והורשע בביצוע שתי עבירות של מעשים מגונים לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") בנסיבות סעיף 345 (א)(3) לחוק העונשין. הסדר הטיעון לא כלל הסדר לעניין העונש.

2. בכתב האישום המתוקן תואר כי בין הנאשם לבין קטינה ילידת 1999 (להלן: המתלוננת) היו קשרי ידידות. במועד כלשהו בין החודשים דצמבר 2012 - ינואר 2013 הזמין הנאשם את המתלוננת לבקר אצלו, הם הלכו לטייל בשדה שם ישבו במבנה נטוש ונישקו אחד את השני בלחיים.

הנאשם החל לנשק את המתלוננת בפיה ואמר לה כי ברצונו לקיים עמה יחסי מין. המתלוננת סרבה, אז אמר לה הנאשם כי יספר להוריה על הקשר איתו ויבייש אותה ביישוב.

הנאשם הפשיט את המתלוננת, השכיב אותה על הקרקע, נשכב מעליה, חיכך את איבר מינו החשוף בפתח איבר מינה עד הגיעו לפורקן.

ב- 27.1.13 שוחח הנאשם עם המתלוננת בטלפון ואמר לה להגיע לביתו למחרת בבוקר.

ביום 28.1.13 בבוקר אכן הגיעה המתלוננת לבית הנאשם, הם הלכו לטייל, נכנסו למבנה וישבו שם. בשלב מסוים הנאשם נישק את המתלוננת ואמר לה שהוא מעוניין לקיים עימה יחסי מין וכי אם תסכים, הוריה יסכימו שהם יהיו יחדיו ויתנו לו להתחתן עמה. הנאשם הוסיף שאם לא תעשה כן, הוא יספר על הקשר עמו ויגרום לה לבושה.

הנאשם הפשיט את המתלוננת ולאחר שהיתה ערומה, השכיב אותה, נשכב מעליה ואחר כך לצידה כשהוא מחכך את איבר מינו בפתח איבר מינה עד שהגיע לפורקן.

טענות המדינה לעונש

3. בטיעוניה ציינה ב"כ המדינה שהנאשם היה עצור במהלך שתי תקופות: מיום 1.2.13 עד 13.3.13 והחל מיום 14.1.14 ועד היום. כן צויין שהנאשם הינו בגיר שהיה כבן 21 בעת ביצוע המעשים, אסיר משוחרר, בעוד שהמתלוננת נערה בת מעט פחות מ-14 שנים, בתחילת גיל ההתבגרות המינית שהגיעה אל הנאשם תחילה מרצונה אולם, המעשים בוצעו בה למרות שסרבה לקיים יחסי מין עמו.

ב"כ המדינה ביקשה להתעלם מראיות שהגיש הסניגור בעת הטיעון לעונש ושלא הוגשו במהלך שלב ההוכחות. לחילופין, ביחס לעימות שנערך בין הנאשם למתלוננת, נטען שחיוכה של המתלוננת בעת העימות עם הנאשם לא היה תגובתה היחידה והיא גם בכתה במהלך העימות ולאחריו. לגבי שיחות הטלפון בין השניים נטען שאכן התקיימו במשך התקופה ולא הובאה בפני בית המשפט גירסת המתלוננת באשר לשיחות אלה ועל כן אין להתחשב בהן.

נטען עוד שלא היתה מחלוקת כי השניים היו בקשר ואף שהמתלוננת התאהבה בנאשם, אולם בשים לב לגילה, טענה ב"כ המאשימה, שהוא ניצל אותה לצרכיו המיניים.

נטען עוד שבפני קצינת המבחן הודה הנאשם שהוא היה מודע לכך שהמתלוננת התנגדה למעשיו. דבר זה מתיישב לדעת ב"כ המאשימה עם הערכת המסוכנות המינית ולא עולה כלל שאלה באשר להסכמת המתלוננת למעשים; ראשית, מפאת גילה הצעיר ושנית, מחמת העובדה שלא היתה הסכמה בפועל. לגישת המדינה נטען שאין מדובר בעבירה טכנית הנובעת רק בשים לב לגילה של המתלוננת. המדינה הפנתה לממצאים של הערכת המסוכנות ובין היתר להעדר אמפתיה וקבלת אחריות חלקית בלבד מצד הנאשם.

באשר לתסקיר שרות המבחן צויינה העובדה שבתסקיר אין המלצה טיפולית אלא צידוד בהטלת ענישה ממשית מציבת גבולות. באשר לטענה שהפער בין התסקיר לבין הערכת המסוכנות נבע מכך שאישה ישיבה מול הנאשם בעת הערכת המסוכנות ולא גבר, נטען שיתכן שהפער נבע מהשוני במועד עריכת שני המסמכים, כאשר התסקיר נערך במועד מאוחר יותר לאחר שהנאשם כבר הבין שהערכת המסוכנות לגביו בינונית גבוהה, דהיינו - שלילית. הוזכר עברו הפלילי של הנאשם (ט/1) והעובדה שהשתחרר מריצוי עונש מאסר בן 15 חודשים ביולי 2011 ונטען שמדובר בנסיבה לחומרה. (בהיותו קטין נקבע כי הנאשם ביצע 4 עבירות רכוש וכבגיר הורשע כאמור בעבירות של סיכון אדם בנתיב תחבורה, תקיפת עובד ציבור ונטילת חשמל).

4. נטען שנפגעו ערכים מוגנים של שלמות הגוף והנפש של קטינים ושמירה על כבוד האדם, ויש להעביר מסר ברור לנאשם ולציבור כי ילדה-נערה בת פחות מ-14 אינה מושא למעשים מיניים והינה מ"חוץ לתחום". המדינה ביקשה להתחשב בדברי אבי המתלוננת ולקחת בחשבון את נזקיה ואת הנזק לסובבים אותה, במיוחד הוריה; נזקים שהינם ברורים ואינם דורשים הוכחה.

5. המדינה ביקשה לראות בכל אחת מן העבירות "אירוע" נפרד וטענה שמתחם הענישה ההולם נמצא בין 2 - 4 שנות מאסר לכל אירוע. אוזכרה פסיקה בתמיכה לעמדה זו כאשר במסגרתה הוטלו עונשי מאסר שבין 3 - 3.5 שנות מאסר בפועל.

טיעוני הנאשם

6. הסניגור הזכיר שכתב האיטום המקורי, טרם תיקונו, ייחס לנאשם עבירות חמורות יותר של אינוס בשלושה מועדים שונים. נטען שמתחם העונש ההולם בגין העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל. הסניגור לא חלק על חומרתן של עבירות המין וכי יש בהן חומרה יתרה כאשר הן מבוצעות בקטינה, אך הוסיף שנסיבות המקרה אינן שגרתיות ואינן מהוות עבירות מין "קלאסיות".

לדברי הסניגור, לא מדובר בנאשם מבוגר שניצל קטינה צעירה על רקע פדופיליה, בשונה מרוב המקרים בהם נדונו סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, והובאה פסיקה בתמיכה לעמדה זו.

נטען כי באותם מקרים הוטלו עונשי מאסר שנעו בין 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

לדעת הסניגור, לטיב מערכת היחסים הרומנטית ההדדית בין הנאשם למתלוננת משקל משמעותי שכן ניתן ללמוד ממנה על הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות, שכן הנאשם תכנן להתארס עם המתלוננת ואף שהמתלוננת התקשרה לנאשם פעמים רבות ביום.

ב"כ הנאשם הדגיש כי גם בהערכת המסוכנות לא נאמר שהעבירות בוצעו על רקע סטיה מינית.

ביחס לכך נטען שהנאשם התקשה ליתן אמון במערכת המסוכנות ולא היה מסוגל להיות גלוי עמה בהיותה אישה ובהקשר זה לא היה מקום לציין לשלילה את העובדה שהנאשם מעולם לא ניהל מערכת יחסים זוגית ארוכת טווח, היות והוא רק בן 21 בעת ביצוע העבירות ובמגזר הערבי לא נהוג שבני זוג חיים ביחד לפני החתונה. נטען שקיים פער בין ממצאי תסקיר שרות המבחן לבין הערכת המסוכנות ויש להעדיף את האמור בתסקיר שרות המבחן מכיוון שהנאשם היה מסוגל להיות גלוי עם קצין המבחן שהיה גבר. נטען עוד שהמתלוננת היתה כמעט בת 14 ויש להתחשב בנתון זה לקולא. לשיטת הסניגור, מכיוון שרכיב העדר ההסכמה "הורד" מכתב האיטום, שכן מדובר בעבירה שבוצעה בנסיבות סעיף 345(א)(3), דהיינו, בדגש על גיל הקרבן בלבד, הרי שלו בוצעו המעשים כעבור מספר חודשים, הם לא היו כלל עבירה.

7. לא התבקש תסקיר קרבן ולדעת הסניגור לא הוכח שנגרם נזק למתלוננת. הסניגור ביקש להתעלם מדברי האב בעדותו בבית המשפט, מעבר לנזקים הכלליים של קרבן עבירת מין שפורטו בפסיקה. הוזכר שמדובר בנאשם צעיר

יליד 1992, עם נסיבות חיים קשות ומורכבות שהיה עצור משך תקופות ניכרות במהלך ניהול ההליך.

דיון

8. לנאשם עבר פלילי, אם כי לא עבר פלילי מכביד, בגינו ריצה מאסר בפועל בן 15 חודשים. בתסקיר שנערך לגביו תואר שהוא בן 22, רווק, שטרם מעצרו התגורר בבית אמו. נטען על ידו שמשפחתו במצב כלכלי קשה. הוא סיים 8 שנות לימוד ולאורך השנים עבד כפועל בתחום הבניין.

9. שירות המבחן התרשם כי כיום הנאשם לוקח אחריות על מעשיו וחווה תחושה קשה נוכח התנהגותו. עם זאת, תואר חוסר אמפטיה כלפי המתלוננת ביחס לעבירות. שירות המבחן הצטרף להערכת המסוכנות בדבר רמת מסוכנות מינית בינונית-גבוהה. אולם, בניגוד לעמדה שהובעה בהערכת המסוכנות, הנאשם לקח אחריות על מעשיו בפני שירות המבחן וטען שהתקשה לשתף את מעריכת המסוכנות במעשיו, על רקע היותה אישה. שירות המבחן סיכם שכיום מגלה הנאשם מודעות רבה יותר לבעייתיות במעשיו מאשר בעבר וכי ההליך הפלילי המחיש לו את השלכות התנהגותו על חיו. הנאשם שלל נזקקות טיפולית. בסיכומו של עניין נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה טיפולית והמליץ על ענישה המציבה גבול ברור להתנהגות.

10. בהערכת המסוכנות שנערכה קודם לתסקיר, נשללה משיכה פדופילית. מעריכת המסוכנות ציינה שהנאשם גדל בסביבה משפחתית אלימה ולא מוגנת. מעריכת המסוכנות לא התרשמה כי היה שיתוף פעולה מלא עמה (הדבר גם עולה מתוך חלופי הדברים שהיו בין המעריכה לבין הנאשם שהובאו בגוף ההערכה). צוין שהנאשם מודה בעבירות באופן פורמלי בלבד וממעיט מאוד מאחריותו למעשיו. צוין שהעבירות בוצעו על רקע קווי אישיות אלימים ומניפולטיביים, אך לא על רקע סטיה מינית. עם זאת, לא נשללה משיכה מינית הבפילית. בסיכום, הוערכה רמת מסוכנות מינית בינונית-גבוהה.

11. המקרים הבאים אוזכרו על ידי הסניגור בטיעונו: בת"פ (י-ם) 50424-08-10 מדינת ישראל נ' לנג (26.11.2013) הורשע נאשם בביצוע מספר עבירות של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנה בעודו משמש כמורה וזאת ביחס לקטינים תחת השגחתו. הוטלו עליו 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. יצוין שהעונש הוטל במסגרת הסדר טיעון שנקבע על ידי הצדדים.

בעפ"ג (מרכז) 20433-02-12 שלמה מוסרי נ' מדינת ישראל (29.1.2013) נדון ערעור על גזר דין של בית משפט השלום לפיו הורשע נאשם במעשה מגונה בקטינה בת 13, חברתה של בתו, ונדון ל-9 חודשי מאסר בפועל. הערעור התקבל והופחת העונש ל-6 חודשי מאסר בפועל. נקבע שם כי העובדה שהערעור שיתף פעולה עם גורמי טיפול פעלה לטובתו.

בת"פ (ת"א) 19132-02-12 מדינת ישראל נ' מזש (20.10.2013) נאשם כבן 40 הורשע בשני אישומים של מעשה מגונה בקטינות שטרם מלאו להן 14 שנה, (הקרבות היו בגילאי 10 ו-12.5 שנה), במספר מקרים. הוטלו עליו 12 חודשי מאסר בפועל כאשר נקבע שם שהמעשים בוצעו על רקע נטיה פדופילית.

בת"פ (ת"א) 8493-08-11 מדינת ישראל נ' ניב שני (8.8.2013) הורשע הנאשם במעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנה (בת 10) והוא כבן 40. הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו והוטלו עליו 12 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (עכו) 17885-04-10 מדינת ישראל נ' רן אילני (9.4.2014) הורשע נאשם בביצוע עבירה של מעשה מגונה במתלונן בן 9 (הנאשם היה בן 43 ושימש כאחראי על ספריה בישוב קהילתי). נקבע בהערכת המסוכנות שהנאשם סובל ממשיכה מינית פדופילית הומוסקסואלית עם רמת מסוכנות גבוהה. לא ניתנה המלצה טיפולית על ידי שירות המבחן והנאשם היה בעל הרשעות קודמות בעבירות מין כלפי קטינים. הוטלו עליו 15 חודשי מאסר בפועל.

12. המדינה איזכרה פסיקה שעל פיה הוטלו עונשים חמורים יותר: בע"פ 8384/99 ניר פדידה נ' מדינת ישראל (2.4.2001) הורשע נאשם בעבירות של חטיפה ומעשה מגונה בנסיבות מחמירות ביחס לקטינה בת 13 שנה (הוא היה בן 21 שנה). בערכאה הדיונית הוא נדון ל- 3.5 שנות מאסר בפועל. בערעור הופחת העונש ל- 3 שנות מאסר בפועל.

בע"פ 7633/11 ג'ורג' תמיר דניאל נ' מדינת ישראל (20.5.2012) בגין מעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 16 שנה ותקיפה על מנת לבצע פשע, גזרה הערכאה הדיונית 3 שנות מאסר בפועל על הנאשם. הערעור נדחה.

13. אנו סבורים כי יש לראות בשתי העבירות בהן הורשע הנאשם כשני "אירועים" שונים בשל ריחוק הזמן ביניהם. הננו קובעים כי מתחם הענישה ההולם בגין כל אחד מן האירועים נע בין 18 חודשי מאסר ל- 48 חודשי מאסר. במקרה דנן הנסיבות לחומרה לצורך קביעת המתחם הינן גילה הצעיר של המתלוננת, הנסיבות החמורות של המעשים המגונים, העובדה כי המעשים חזרו על עצמם, התכונן והנזק לקרבן. הנסיבות לחומרה לקביעת העונש המתאים בתוך המתחם הינן העדר ההמלצה בתסקיר שרות המבחן, הערכת המסוכנות המינית הבינונית-גבוהה, קיומו של עבר פלילי ומאסר בפועל שלא הרתיע. השיקולים העיקריים לקולא לצורך קביעת העונש המתאים הינם הודאתו של הנאשם בכתב האישום המתוקן אשר בין היתר מבטאת קבלת אחריות, העובדה כי לא קיים פער גילאים גדול מאוד בין הנאשם לבין המתלוננת, נסיבות חייו של הנאשם, אהבתו אליה ורצונו בעבר להנשא לה.

14. אף שקבענו כי מדובר בשני אירועים, הרי על פי סעיף 40(ג), יש לקבוע עונש מתאים אחד כולל, בשל כך שמדובר בנסיבות דומות ו"משתתפים" זהים. מתחם העונש ההולם נקבע על פי פסקי הדין שפורטו לעיל - הגם שמדובר בפסקי דין שבחלקם רכיב הענישה האינדיווידואלי נכלל בו - וכן בנסיבות ביצוע העבירה כפי שעולות מעובדות כתב האישום ובהתחשב בגילה של המתלוננת.

נדגיש את העובדה כי מדובר בדפוס מעשים שחזר על עצמו בשני אירועים שונים, ואת העובדה שאין בפנינו מעשה מיני מינורי של נגיעה בודדת אלא מעשה מיני בעל אופי חמור וקרוב לקיום יחסי מין מלאים. ודוק, בשני האירועים מצא הנאשם להפשיט את המתלוננת ולקיים עימה יחסי חלקיים עת רכן עליה או נשכב לצידה כשהוא מחכך את איבר מינו החשוף בפתח איבר מינה החשוף עד הגיעו לפורקן.

הדברים מקבלים משנה תוקף נוכח הערך החברתי שנפגע בביצוע עבירות המין בקטינים, שעניינו בפגיעה בבטחונם, בגופם, בשלמות נפשם של הקורבנות המצויים בגיל צעיר ושברירי, ופגיעה בערכי מוסר בסיסיים.

לכל אלה יש לצרף את התנהגותו של הנאשם בין ביצירת ציפיות שאינן ממן העניין אצל נערה כה צעירה ובין ביצירת לחץ, מועקה ובושה בגילוי הקשר ביניהם בקרב משפחתה ובסביבת מגוריה במגזר הערבי בו היא חיה, אם לא תיענה לו.

את נסיונו של הנאשם לייחס למתלוננת שיתוף פעולה עימו או דוחים, נוכח גילה הצעיר וחוסר בשלותה. המתלוננת הובלה ע"י בוגר ממנה למעמד שלא מתאים לגילה בשתי הזדמנויות שונות, תוך שהוא מאיים לספר על הקשר למשפחתה ולהפיץ את השמועה אודותיה ביישוב בו היא חיה. אף שרכיב חוסר הסכמה נעדר מן העבירות בהן הורשע הנאשם, הרי כאשר הקורבן הינו מתחת לגיל 14 הסכמה כלל לא דרושה ויתירה מכך, עולה מעובדות כתב האישום כי המתלוננת סירבה לקיום יחסי מין ואף התנגדה, כפי שגם הודה הנאשם בפני ק. המבחן, ולמעשה היא נכנעה רק בשל איומי הנאשם שפורטו בכתב האישום, וזהו גורם לחומרה.

סעיף 40ד. לחוק העונשין מאפשר לבית המשפט לשקול במועד גזירת העונש שיקולי שיקום, כשבמקרים מסוימים ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולא. דא עקא, שבפנינו לא נטען כי הנאשם מצוי בהליך שיקום ועל פי התסקיר, הנאשם לא בשל לאופק שיקומי, עת הומלץ על ענישה המציבה גבולות ברורים.

בקביעת העונש לבית המשפט הסמכות להחמיר ואף לחרוג ממתחם העונש ההולם כאשר יש חשש ממשי שהנאשם ישוב ויבצע עבירות וכי ענישה מחמירה דרושה כדי להגן על שלום הציבור.

בענייננו, למרות שעל פי הערכת המסוכנות לנאשם נקבעה רמת מסוכנות בינונית-גבוהה, לא ראינו בכך סיבה לחרוג מהמתחם, בעיקר נוכח האמור בתסקיר שברובו פועל לטובתו.

הנאשם צעיר ודומה כי גם אם לא מגלה אמפתיה לקורבן, כעולה מהתסקיר, מתחיל הוא להפנים את הפסול שבמעשיו ועל כן, בהעדר הרשעות קודמות מכבידות ככלל, ובתחום עבירות המין בפרט, יש לקוות כי במסגרת העונש שנטיל, ישכיל הנאשם להפנים את ההשלכות של מעשיו ואולי אף יפנה להליך שיקום בין כותלי הכלא.

קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם;

לצורך קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם נתחשב בהודאתו של הנאשם, בטרם עדות המתלוננת, ובכך שחסך מהמתלוננת את הקושי, הסבל והמועקה הכרוכים במתן עדות בבית המשפט, וכן נתחשב בעובדה כי בהודאתו חסך זמן שיפוטי יקר.

בנוסף נתחשב לקולא בגילו של הנאשם ונסיבות חייו הקשות כפי שפורטו בתסקיר.

לחומרה נתחשב בעובדה שהנאשם אינו מגלה אמפתיה כלפי המתלוננת, מגלה עיוותי חשיבה בדבר התנהלותה למרות גילה הצעיר והעובדה כי חרף העדר הרשעות קודמות, למרות גילו הצעיר, כבר ריצה עונש מאסר, שלא היה בו כדי להרתיעו מביצוע של עבירות נוספות.

ראוי גם להתחשב בתוך מתחם הענישה בשיקולי הרתעת היחיד והרבים במיוחד כשנשמעת מפי הנאשם הטענה השגויה לפיה סבר שהמתלוננת שגילה פחות מגיל 14 מסוגלת להסכים למעשיו ולתרום לקשר עימו, קשר שהביא לביצוען של עבירות מין חמורות כלפיה.

עונש שייקבע, על כן, ראוי שיהווה מסר לנאשם ולאחרים שכמותו לבל יעברו עבירות מין כלפי נערות צעירות ורכות בשנים שגילן נופל מגיל 14 שנה, מכל טעם שהוא.

בטרם סיום אמר כי נתנו דעתנו לכך שבגין כל אחת מן העבירות קבע המחוקק בסעיף 355 לחוק העונשין כי העונש לא יפחת מרבע העונש המירבי שהינו 7 שנות מאסר בגין כל אחת מן העבירות - אלא אם קיימים "...טעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונש", אם כי, העונש לא חייב להיות כולו מאסר בפועל.

15. על יסוד האמור לעיל הננו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 3 שנות מאסר בפועל. מתקופה זו יש לנכות את תקופות המעצר כדלקמן: 1.2.13 - 13.3.13 ומ- 4.1.14 עד היום

2. 18 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו והתנאי שלא יעבור כל עבירת מין מסוג פשע.

3. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו לבל יעבור עבירת מין מסוג עוון או עבירה של איומים.

4. פיצוי למתלוננת (באמצעות הוריה) בסך 20,000 ₪, סכום אשר יפקד בקופת בית המשפט עד 1.1.15 ויועבר למתלוננת על פי פרטי חשבון שיועברו ע"י ב"כ המאשימה.

הפיצוי למתלוננת נקבע על ידינו כפועל יוצא מהמעשים בהם הודה הנאשם והשפעתם על המתלוננת, וככל שהנזקים בפועל עולים על האמור, שמורה למתלוננת הזכות להגיש תביעה בהליך אזרחי.

אנו ממליצים בפני שב"ס לשלב את הנאשם בטיפול ייעודי המתאים לו, אם יחפוץ בכך ויימצא מתאים לכך, על פי נוהלי שב"ס.

על המזכירות להעביר לשב"ס העתק מתסקיר שרות המבחן והערכת המסוכנות.

ניתן היום, י"א תמוז תשע"ד, 09 יולי 2014, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים.

ד. פיש, שופט

ר. פוקס, שופטת

מ. גלעד, שופט
[אב"ד]

קלדנית: ליאת פ.